

Тунелекопальна машина

Тунелекопальна машина

Хлопчик

Голоси (2 жіночих)

травень 2021

Тунелекопальна машина: Я тунелекопальна машина. Я маю попереду міцні щелепи, якими вгризаюся в скелю і пережовую каміння. Я ненаситна пробивна машина, яка довбе нещасну скелю, що віками стояла собі і цнотливо нарощувала каміння. Я турбую усіх навколо: птахів, щурів, дерева, особливо вікові пласти кам'яних порід. Але в мене є ціль – протилежний бік скелі. Мене задовбало брати альпіністське спорядження і віками падати зі скелі, формуючи з кісток нові пласти породи. Я хочу просто пройти крізь скелю, не витрачаючи на це життя, не стоптуючи все своє взуття. Не хочу народжувати в печерах, пити з калюж, підтиратися лопухом. Хочу дійти до протилежного боку, а потім повернутися. А потім знову йти крізь скелю стільки, скільки мені заманеться. Я хочу відчувати смак перемоги, радіти, що мені вдалося і підтверджувати це черговим проходом крізь.

На початку було кайфово, був стартовий адреналін, повний бак палива. Робота обумовлювала, що задня моя частина бачить сонце або місяць, має достатньо повітря, передня ж частина скажено пожирає скелю. Може бути. Моя задня частина бачить світло і відчуває вітер. Десь на середині шляху стався обвал. Наді мною кілометри скелі. Можна було хотіти стати щуром, щоб пролізти крізь щілини цього тунелю і вийти на сонце. Можна було хотіти стати хробаком і грітися місячною тінню. Але я - тунелекопальна машина тут, під кілометрами і тонами каміння. Позаду – обвал. Попереду - глуха стіна. Варто скелі просто зробити вдих, один вдих і тебе хрусь... Не дай боже їй чхнути. Тоді я дізналася, що таке клаустрофобія і панічна атака.

В очікуванні. Ну давай, вже падай. Вдихай чи видихай. Падай, падай, курва, падай, рухни на мене. Тиша. В очікуванні. Тільки сова пугикає. Сова, ти ж символ мудрості, ні?

Хлопчик: Вона просто птах. Чаю хочеш?

Тунелекопальна машина: З молоком?

Хлопчик: І з медом.

Тунелекопальна машина: Хочу.

Хлопчик: Тримай. Що там у тебе?

Тунелекопальна машина: Обвал.

Хлопчик: Що робитимеш?

Тунелекопальна машина: Напишу резюме. Самий влучний час написати резюме.

Хлопчик: Не погоджуйся на мінімалку.

Тунелекопальна машина: Добре.

Я тунелекопальна машина. Я маю попереду міцні щелепи, якими вгризаюся в скелю і пережовую каміння. Я ненаситна пробивна машина, яка довбе нещасну скелю, що віками стояла собі і цнотливо нарощувала каміння. Я турбую усіх навколо: птахів, щурів, дерева, особливо вікові пласти кам'яних порід. Але в мене є ціль – протилежний бік скелі.

Хлопчик: Це як камера схову.

Тунелекопальна машина: Камера схову?

Хлопчик: Так, одна буква, три цифри.

Тунелекопальна машина: Це код?

Хлопчик: Шифр. Але знаєш цей шифр тільки ти.

Тунелекопальна машина: Тільки я.

Одна буква три цифри. Двері комірки захлопнулися. Тиша, як добре. Не страшно, хоч в темряві і в ізоляції. Не страшно... Повітря... дихаємо, дихаємо, згадуємо, що в мене є зябра, потрібно просто попити води і все налагодиться. Налагодилося. Тунелекопальна машина має зябра. Це нормально, ніякої абстракції. Так влаштована машина. Раптом постукали. Це не хлопчик. Він не стукає, має право не стукати. Добре, що в бічну стінку, подумала я. Може, води якось дадуть крізь щілини? Навіть якщо затоплять мене, в мене є зябра. Якби зверху постукали, то я би мабуть злякалася.

Жіночий голос: Чуєш, а ти з моїм чоловіком спала?

Тунелекопальна машина (з надією): Ти питаєш?

Жіночий голос: Ні.

Тунелекопальна машина: Ось тоді я подумала, що ліпше би хтось постукав зверху. Там хоча би все ясно, там ... А що там? Там цікавіше? Там тепло, море? Ні, нехай буде річка. Річка, не треба солі, там рибки. Під водою можна дихати без важкого аквалангу. Безтолкова я, забуваю, що в мене ж зябра. І літати, обов'язково літати. Я знаю як це, я часто літаю уві сні. Легко і тепло. І всі дивуються: вона вміє літати. А ти така, аякже, я - унікальна, бачите як легко, я вмію здивувати...

Жіночий голос: Ти спала з моїм чоловіком.

Тунелекопальна машина (з надією): Ти питаєш?

Жіночий голос: Ні.

Тунелекопальна машина: А на плоту, який плив так, як він відчував річку, ми цілувалися. Ми пили алкоголь і цілувалися, а в наметі ми кохалися, несамовито і смачно. Я стримувала себе щоб не кричати, бо мені було добре, бо так добре буває тільки з ним. А вранці виповзали щасливі і безпечні. І повзли до найближчого струмка з вина, щоб не нудило після вчорашнього, щоб було класно. Така собі наркоманія. А потім знову пліт, річка, що поспішає, а ми - ні. Лаврушка у воді. Ми знали, що то водорості, але для нас то була лаврушка. Тепла темна вода, багато, чиста-прозора. Білі лілеї, високо сокіл, чапля, лелеки, вночі кричать сови і совенята, дощ. І я бачу все твоїми очима. Я в тебе під шкірою, а ти в мене під м'язами, інколи під кістками. Банальні вирази, їх часто використовують, щоб підкреслити близькість. Я скористаюся, бо мені здається, це найбільш наближено до моїх відчуттів. А згодом придумаю свої. На плоту були люди, чужі люди, різні люди, рідні люди, але ми були вдвох.

Жіночий голос: Ти спала з моїм чоловіком.

Тунелекопальна машина (з надією): Ти питаєш?

Жіночий голос: Ні.

Тунелекопальна машина: Сварилися, впиралися рогами, звинувачували один одного, сердилися, не розмовляли, але спали завжди разом. Я плакала, він був розгублений, сердився. Обидва гримали дверима. Жалілися один на одного батькам, але приходила ніч і ми спали разом. Не було підлості, зневаги і справжньої злості. Вночі забували, хто винний, тулилися один до одного, обіймалися. Вранці робили вигляд, що конфлікт ще не вичерпано. Сваримось, впираємось рогами, звинувачуємо один одного, сердимось, не розмовляємо. Спимо разом. Немає підлості. Якби в моїй камері схову було місце для нього... але в нього буде своя комірка, а може вже є. Ми будемо разом літати, там. Я буду сміятися, бо він розказував як літає, наче пливе. Хлопчик... Хто ж так літає! треба буде тебе навчити, щоб без напруги, легко.

Жіночий голос: Ти спала з моїм чоловіком.

Тунелекопальна машина (з надією): Ти питаєш?

Жіночий голос: Ні.

Тунелекопальна машина: В траві, яка пахла морквою, в річці, що зносила течією, в морі, що освічувалося салютом, на своєму ліжку, на чужих ліжках, вдома, в гостях, в Празі і Варшаві, на надувному матраці і на дереві в пустелі, і в машині. Але трава, яка пахла дикою морквою, була незабутня. Ми пахли морквою. Бігли до річки, щоб заспокоїти свої втомлені і щасливі тіла і засинали під блакиттю неба. Як ти могла!?

Жіночий голос: Ти спала з моїм чоловіком?

Тунелекопальна машина: Ти запитуєш чи пропонуєш?

Тиша

Тунелекопальна машина: А коли ми лягаємо спати, я можу дивитися на його обличчя і радіти. Бачити, як він поволі провалюється в сон. Думати, що треба худнути нам обом, бо стає важко. Він великий, а я його половина. Він великий, а я маленька. Він більшає, я більшаю, але пропорція лишається та сама. І нашим дітям вже ого-го, а це означає, що і ми не маленькі. Тоді, на плоту, один з людей дивився на мене і все дивувався, як ви ОЦЕ робите?? Ти ж така маленька, а він – бугай, він тебе розчавить. Мабуть, чув і заздри. Мабуть, і ти чула. Але я не бачила вас за нами. Я ж казала, він великий. Він затуляє для мене, а інколи і заради мене. А я для нього і заради нього - ціную це. Понад 20 років.

Жіночий голос: Ти спала з моїм чоловіком.

Тунелекопальна машина: Треба поміняти комірку і шифр. Хоча з віком так важко запам'ятовуєш нові паролі...

Ну, що там... Не рухнуло. Поп'ю чаю, продовжу резюме. Чого ця сова пугикає? Берегиня підземних багатств, пишуть джерела. Ну, то я ж під скелею, може поруч багатства. Точно. Багатства. Саме на це вказує вся ситуація. Насправді, мені подобаються сови. Супутниці чаклунів. Яка в Гарі Поттера була чудова сова. Біла красуня. Хлопчик розповідав, що в нього жили сови. Не дуже цікава птиця каже, ворон цікавіше. А одного разу вона кігтями ледве йому обличчя не перекроїла, своє пташеня захищала. Орнітологи вони такі... цинічні як і лікарі. Резюме...

Стресостійка, креативна, добра.

Стук

Ви що, зговорилися, в мене обвал, скеля наді мною в кілометри ось-ось рухне, резюме, чай, а ви стукаєте.

2 жіночий голос: Запитай, як мені тут?

Тунелекопальна машина: Ні, тільки не ти. Не запитаю, не хочу.

2 жіночий голос: Бо ти – егоїстка.

Тунелекопальна машина: Добре, погоджуюся, я егоїстка. Хоч з чоловіком твоїм я не спала?

2 жіночий голос: Ні, в мене не було чоловіка, ти мене стерилізувала, забула?

Тунелекопальна машина: Ні, але...

2 жіночий голос: Що але... це не але, це - вирок.

Тунелекопальна машина: Пробач, це була вимушена міра.

2 жіночий голос: Ні, не пробачу.

Тиша.

Тунелекопальна машина: Ти хотіла мати дітей?

2 жіночий голос: Я хотіла мати таку можливість.

Тунелекопальна машина: Тобі добре було в нас у родині? Бо ми раділи тобі. Любили тебе.

2 жіночий голос: Любили, але до собак переселили.

Тунелекопальна машина: Ми всі переїхали до собак.

2 жіночий голос: А страждала тільки я.

Тунелекопальна машина: Неправда, всім було складно.

2 жіночий голос: Ти нащо мене жити до собак поселила?

Тунелекопальна машина: Бо ми всі переїхали до них жити.

2 жіночий голос: Потім ти приспала собаку. Наполягла.

Тунелекопальна машина: Вона мучилася і ледве дихала.

2 жіночий голос: Потім люди завели іншу собаку. Потім приспали мене. Навіщо?

Тунелекопальна машина: Я дала тобі погуляти на природі, побути на волі.

2 жіночий голос: Собаку ви лікували, зробили дві операції, а мене приспали.

Тунелекопальна машина: І любила я тебе, як маленьку дівчинку, ніби дитину.

2 жіночий голос: Ти більшості давала шанс, лікувала.

Тунелекопальна машина: Бо вони мали шанси.

2 жіночий голос: А я?

Тунелекопальна машина: А в тебе була пухлина.

2 жіночий голос: І в тебе була пухлина.

Тунелекопальна машина: В тебе неоперабельна...

2 жіночий голос: Дитину ти би не приспала.

Тунелекопальна машина: Не приспала. Але. Коли страждають – це гірше.

2 жіночий голос: Запитай, як мені?

Тунелекопальна машина: Я намагаюся тебе не згадувати, коли бачу тебе на фото, в мене біль. Як тобі?

2 жіночий голос: Мене немає.

Тунелекопальна машина: Але ж ти зі мною говориш.

2 жіночий голос: Чула про фантомні болі?

Тунелекопальна машина: Так.

2 жіночий голос: В тебе вони колись були?

Тунелекопальна машина: Ні.

2 жіночий голос: Ну, от тепер є.

Тунелекопальна машина: Забути. Забути. Щось унікальне в резюме дописати. Щось, що завжди спрацьовувало на мене. Резюме, резюме, я....

Я вмю працювати в віртуальній реальності. Не в тій примітивній штуці -шоломі, що одягають на голову і в руки беруть пульти керування. В мене свій пристрій. Я ним шукаю дім. Я можу знайти дім вам, але це все одно буде мій дім, а у вас буде вибір - хочете ви в ньому жити чи ні. Дехто живе в моєму домі тривалим гостем, дехто відмовляється. Врахуйте це при прийомі мене на роботу.

У моєї квітки є чудовий текст про дім. Вона написала його від руки і ліниться набрати.

Колись її вирвали з корінням. Знову банальна фраза – вирвали з корінням. Скільки років війни і скількох вирвали з корінням. Я так часто чую цю фразу, що перестала реагувати. Це такий блок, я знаю, що таке блок. Це коли ти йдеш по бомбосховищу, а тобі розказують, - Тут сиділи всі перші класи кілька тижнів.

Ти бачиш пошарпані стіни, парти, якісь ліжка і нічого не відчуваєш. Здавалося би діти – реагуй, здригайся, ридай, бийся в істериці – нічого.

Потім спустилися батьки, - розказують, - тут було ніде каменю впасти.

Нуль реакцій.

Один туалет на всіх, забився на другий день.

Нуль реакцій. Ще якусь дичину розказують – нуль. А потім бачиш двері, на них написано «обережно, собаки» і ти така:

Ой, а тут що?

А у відповідь:

Собаки, ти ж не залишиш їх, маєш відповідальність.. Це, звісно, не діти, але... ось всі власники зібрали їх докупити і в цій кімнаті закрили.

Тоді в мене зірвало дах. Ніхто цього не помітив, бо я стресостійка, я вже написала це в резюме. Але на собак блоку в мене не було. Тепер є. Тепер і в цій темі стоїть запобіжник. А дому немає. Досі незрозуміло де я? звідкіля я? для чого я? Випалили напалмом пам'ять про рід. Яке дівоче прізвище моєї прабабусі? Не складу генеалогічне дерево ніколи. Як на заході

вдалося зберегти пам'ять, мову, традиції? Їх давили не менше за центр чи схід. А може і більше.

Коли йдеш по пустому пляжу Єгипту, ти – король, бо таких як ти, туристів, мало. Біжать за тобою бедуїни і просять грошей. Мені це нагадувало сцену Бендера і Кісу, в «12 стільцях». «Давай гроші! Гроші давай!». Біжать бедуїни за моїм хлопчиком, який ще білий, не засмаглий, а це означає, що перші дні на відпочинку і потенційно з грошима, і нумо його обробляти.

Хлопчик: Ти розкажи, що ми п'яні були.

Тунелекопальна машина: Добре.

Хлопчик: І що ми готові були купити все.

Тунелекопальна машина: Перші дні.

Хлопчик: Так і є, перші дні. Грошей багато не буває.

Тунелекопальна машина: Так нащо ти їм наобіцяв всякого!?

Хлопчик: Вони так просили. Скажи, щоб люди в Єгипті місцеві напої не пили, все нехай купують в Дюті-фрі.

Тунелекопальна машина: Скажу.

Хлопчик: І про акваланги.

Тунелекопальна машина: Добре.

Хлопчик: Про пустелю не треба, просто бруд.

Тунелекопальна машина: Бруд.

Хлопчик: І як ти сказала бедуїну: don't touch my husband.

Тунелекопальна машина: Так вони тебе обліпили... Смішно було.

А ж казала, в мене є зябра, тому аквалангу мені не треба. Заходить тунелекопальна машина в пункт підводного занурення. Там єгиптяне. А поруч стоять поляки: Чешчъ, - кажуть бедуїни полякам, і продовжують спілкування польською.

- КАК ДЕЛА, - звертаються вони до мене?

-В мене справи добре, - відповідаю я. - Ви ж знаєте, що ми з України.

-ДА, но вы прекрасно понимаете по-русски.

-Поляки теж.

-Что ты хочешь, женщина?

- Я не буду спілкуватися з вами російською. Але англійську я погано знаю. Пів життя вчу і не добре знаю. Мусите терпіти. Я ліпше розмовляю і розумію англійську коли п'яна. Але маєте проблему. Я твереза.

-Бляяя, - протягнув бедуїн. І подивився на мого хлопчика з надією на допомогу.

-Слава Україні, - посміхнувся хлопчик.

-Героям слава, - прокричав хтось з віддаленого кутка приміщення...

Туристів мало, бо москалям сказали – не можна їхати в Єгипет, там терористи, ось коли дозволять росіянам свої бази військові поставити на їх території, тоді терористів в країні не буде, будуть друзі - єгиптяни. І страждають бедуїни, бо російський турист – великий шмат хліба. Заради нього знають російську.

- Що ж ви!? - каже бедуїн, - воюєте, ви ж брати, треба знаходити спільну мову.

- Ви стали братами з Ізраїлем, - питаю я.

Тиша. Багато туристів з Росії відпочивало в Єгипті.

- А я можу і українською, і російською, - говорить наша екскурсоводка, - я сама з Києва.

-Українською, - просимо ми.

-Не має різниці, - відповідають туристи в групі. - Ми тоже из Києва.

- Прекрасно, так вот, мы хотели открыть украинскую школу в Хургаде. Попросили помощи у Украины. Она сказала, что может выделить нам украинский флаг. А вот обратите внимание какая мечеть.

Хто я? Звідкіля я? Навіщо я? Але шановні роботодавці не зважайте. Це я практикую майстерність. Все я знаю, все я вмію, а якщо не вмію, то навчуся. Тільки не пропонуйте мінімалку. Так дістало. Робити якісну, емоційно і енергетично затратну роботу за такі малі гроші. Не перевчатися ж мені на програміста, комусь треба бути в цьому світі НЕ програмістом.

Бачите, я вмію зробити стогін якісним, жалітися ефективно, зачіпати нервові закінчення. Соплі-сльози течуть струмочками, а прибиральниці зганяють їх швабрами в ріки. В ріках хрестяться і починають свої хрестові походи. Ну от, саме час згадати про Бога. Того самого з великої букви. Коли немає виходу і допомоги, всі йдуть до тієї великої букви.

- Доню, тобі треба покаятися, - казала мама.

- Навіщо?

Тобі треба покаятися, інакше дитину не виносиш, ти ж бачиш, з другого місяця на збереженні, - наполягала вона.

- А в чому покаятися?

- В тому, що ти грішна.

- Мама, а в чому я грішна?

- Я тобі напишу на папері, а ти прочитаєш священнику.

Я все прочитала і здивувалася.

- І що ? я в усьому, що ти тут написала, винна?

- Винна.
- Дивно. Я і не знала.
- Ти читай, нічого зайвим не буде.
- Так, я прочитаю, мама.
- Читайте.
- А чому я цьому масному і неприємному чоловікові повинна це все говорити?
- Він посередник між тобою і Богом.
- А що, без нього мене твій бог не почує?
- Так треба.
- Кому!? Мама!?

Я тунелекопальна машина. В моєму тунелі, навіть з обвалом стає симпатично. Ніхто не бачить шрамів. І я така круту-крута. Все вміє, все знаю, про все на світі здогадалася. Бо я мудріша за сову. Ні, я сама сова. Я докопаюсь до суті, до протилежного кінця і побачу сонце. А потім буду водити екскурсії своїм дітям і онукам. У мене буде цікава екскурсія, але на екскурсантах будуть захисні каски, як на будівництві. Бо експозиції, локації, маршрути небезпечні. Бережіть себе, дітки, тут бабуся зустріла.... Дзеркало. Рибалка. Вудка в мене в руках, а поплавок плаває у дзеркалі. Клює, тягни! Хто тут нам попався на гачок? Так, дітки, каски вдягли бо мама-бабуся витягує... гіпс...

- Ролики, - з сумішшю емоцій від подиву до «господи які придурки», перепитав нас лікар травмпункту.
- Ролики, - радісно киваємо ми головами, ковтаючи сміх.
- Дитячі!? – уточнює лікар.
- Вони розтягнулися на 45, - із захопленням у голосі повідомив мій, тоді ще 30-ти річний хлопчик.
- Розтягнулися, - повторив лікар, - професійно оглядаючи нерухому ногу хлопчика. - А на відео нащо це все знімаєте?

Я, ледве втримуючи камеру, яка ходуном ходила від приступів реготу, пояснюю:

- Вдається зафіксувати увесь процес, від того як розтягнулися ролики, до того як розтягнувся хлопчик.

Ясно, - просто відповідає лікар, роздивляючись рентген. - На вас рентгенолог жалівся, що ви реготали в кабінеті, він не міг зафіксувати.

У нас просто приступ реготу.

Вам не боляче?~ знову з подивом запитав лікар у хлопчика.

Боляче, - ковтаючи сльози сміху відповідає хлопчик.

А вам його не шкода? – вчергове проапелював до моєї адекватності лікар.

Шкода, - втираючи сльози реготала я, - але б ви бачили... Вірніше, якби ви чули як вона тренується вимовляти букву -PPP- . Бо тато (вказує на хлопчика) сказав: куплю ролики, коли скажеш не «лолики», а ролики. Вона місяць дринчала, і вийшло, а їй ще двох немає. Але такого розміру роликів не було...

Тому ви купили 45... -

В нас знову приступ і сльози.

- Ні, ми старшій купили, у неї День народження.. сьогодні, - кажу я.

Старшій, - ще раз передивляючись знімки перепитав лікар, - І нащо я запитав?

Вона вміє пояснювати, профі, - реготав хлопчик.

Ладно, - видихнув лікар, пішли вправляти. Знімати не дозволяю.

Я тунелекопальна машина. Я міцна, стресостійка машина, яка бачить ціль і йде до неї долаючи перешкоди.

Хлопчик: Ти розказала, що ми були бухі?

Тунелекопальна машина: Ні.

Хлопчик: Чому.

Тунелекопальна машина: Мені завжди соромно.

Хлопчик: А мені ні.

Тунелекопальна машина: Я знаю.

Я знаю, як то приймати у вени спирт з глюкозою. Колись це була розповсюджена практика зупинки передчасних пологів. Матка розслабляється і припиняє скорочуватися, в дитини є шанс дозріти. А нині дитина стоїть в захисній касці на моїй екскурсії і спостерігає, як я закидаю вудку в дзеркало, наче в річку . Є прекрасний вираз: дав бог маму - дасть і психолога.

Дивіться діти, що спіймала мама-бабуся. Треба ж, клює на опариша. Що це в мене на гачкові? Це стілець. Звичайний стілець, але з діркою посередині. Навіщо? Та як навіщо!? Зручно ходити в туалет, коли не можеш дійти ногами. Я вправно вмію підняти людину і туди посадити. Я підглядала в щілинку, як то робить мій дідусь. Тримаєш бабусю за плечі, нічого, що вона сповзає, вона не важка, в неї навіть однієї ноги немає. До речі, коли я малою побачила у нашому дворі дядька з двома ногами і на милицях, я щиро запитала: Нащо вам милиці? У вас дві ноги!, От у бабусі однієї немає... Дядько розсміявся, і пішов далі, важко опираючись на милиці. Вже зараз думаю ДЦП, чи параліч, а тоді просто дивувалася. А коли нога в бабусі ще була, я бігала по лопухи. Бо лопухи, як казала моя бабуся-матуся, бо

нянчила мене з 8 місяців, бо лопухи - пом'якшують біль. Чи дійсно вони пом'якшували біль саркоми?

Це тому, що бабуся багато жила на дачі, під високовольтними проводами, - пояснювала мені мама-мама.

«Манєчка», - пам'ятаю я дідусів розпач, - «Манєчка, скажи щось», - дідусь саджав безвольне тіло, біль в якому була вже скоригована наркотиками, на стілець. «Манєчка»... А потім труп Манєчки був на балконі, а мій тато, Манєчкін старший син, тер хрін поруч. Бо до холодцю на похорон потрібен хрін. Бабуся-матуся називала мене «курутишечка». Я ніколи ні від кого не чула такого слова. Мабуть, вона сама придумала.

А потім на той стілець з діркою я сама саджала пронизане біллю тіло мами-мами. Яка вибачалася, що не могла бути зі мною в дитинстві, що клята радянська система змушувала її йти робити, бо інакше вона би була тунейдцем. «А ти така була хвороблива», - це про мене, - «Мене бабуся визивала і ми швидко разом чекали, бо ти помирала. Помирала і все.

Мене повинно було бути більше в твоєму житті, - так і не сказала вона останню фразу. Яку я потребую досі.

А потім мама-мама, вже під морфієм, розповідала, що бачила: «Тато з мамою поруч. Я маленька йду з ними, вони тримають мене за ручки. Калюжа. Ще калюжа. Підніміть мене. Підніміть. Ще вище, вище...» І полетіла... до тата, якого з'їло онко шлунку. І матусі, залишаючи на ліжкові тіло, понівечене метастазами. Потім дідусь, який дуже соромився, коли я саджала його на цей стілець. В свої німічні 96, він просив мене вийти, щоб зберегти крихти гідності.

Стукіт. Стучить весь час поки тунелекопальна машина говорить

Тунелекопальна машина: Я тільки почала жалітися! Так, як мені потрібно, як хочеться! Чому перебиваєте? Чому потрібно тільки розказувати про те, яка ти в біса успішна, креативна і красива. Чому цікаво тільки тоді, коли ти тунелекопальна машина, а не поламаний старий мотоблок?

Хлопчик: Постукає і перестане.

Тунелекопальна машина: Не перестане, це страшно, це зверху. Це скеля тріщить.

Хлопчик: Забий!

Тунелекопальна машина: Ти не розумієш, це обвал, я вже під обвалом.

Хлопчик: Не кричи.

Тунелекопальна машина: Всі кажуть не кричи і ти туди ж. Ти стаєш як усі.

Хлопчик: Я і є як усі. Я хочу тебе підтримати. Але є ситуації де ти сама по собі. Я не можу допомогти.. Хочеш чаю? Хочеш Африку? Хочеш дику природу? Я можу. Але тут ти...

Тунелекопаральна машина: Сама по собі. Досить стукати. Я зрозуміла. Заткнись, чуєш.

Стукіт припиняється.

Тунелекопаральна машина: Сказати, що я боюся онко, це не сказати нічого.

Стілець розібрали. А потім знову зібрали і поставили в наметовому таборі як дуже зручний пристрій, під яким плодяться опариші.

Я в наметовому таборі, в моїх венах тече темна вода моєї річки. Я майже щаслива, бо кілька років жила в іншому регіоні, де немає таких річок, мало води. Те, що в дитинстві називалося струмок, в цьому регіоні має назву - річка. Мені катастрофічно не вистачало води. Навіть басейн не рятував. У мене на двох руках різні вени. На лівій – мрія наркомана, будь яка медична маніпуляція матиме успіх, а на правій - судини ховаються, глибоко і надійно. Як вода в іншому регіоні. А тіло одне. Тіло лежить в гамаку, воно вкрите теплою ковдрою, тіло трусить, тіло спить. Бо нещодавно в тіло вкололи анестезію і лікар попередив: «Якщо рак – я видаляю лімфовузли разом з органом». В гамаку лежить тіло без органу і лімфовузлів. А поруч стоїть стілець з діркою посередині. Це трон, це зручно для відпочиваючих. Біля моєї широкої вени-судини-річки наметовий табір зі стільцем і гамаком.

Давайте, пропонує моя психологиня, поставимо поруч уявний стілець, і посадимо на нього увесь ваш онкологічний досвід. Що би ви йому хотіли сказати? От де ржак. Мені, пропонувати поговорити зі стільцем, який я витягнула на гачкові зі дзеркала в тунелі, будучи тунелекопальною машиною під обвалом.

А поруч стоїть моя дитина в касці, і не знає що з тим робити... Коли стався обвал дві мої доньки злилися в одну. Це не ключова історія, чому їм треба до психолога, маючи мене. Я багато копала скелі, а повинна була бути з нею. «Мене повинно було бути більше в твоєму житті», - намагаюся говорити гучно, щоб вона почула. В мене є історії ліпші, я тебе полікую, моя дівчинко. Але потім, коли зберу сили. Я справляюся. А поки покладу тобі совине пір'я під подушку. Кажуть, що індіанці зуні вважали його символом гарного сну, тотемна пташка. А в деяких племенах сова вважалася духом, захисником хоробрих воїнів. Ти моя хоробра воїтельнице, все буде в тебе добре.

Нічого, що обвал. Буває. Варто полагодити мотор, від нього багато залежить. Варто не боятися того, що попереду. Якщо тебе розчавчить, ти не встигнеш злякатися, бо скеля гігантська.

Інколи приходять Образи і обрАзи, ти переводиш все в площину абстракції і не називаєш ім'ям, поняттям, конкретним словом. Всередині табуованої ситуації тобі необхідно реагувати прямо тут і зараз. Автозаміна запропонувала замінити слово на татуйовану. Тату - це не хна, це назавжди.

У мене була прекрасна тату хною, сова, зробив араб. Чужий чоловік поклав мою ногу собі на коліна і, висунувши язика як дитина, змальовував з картинки на телефоні складну, вишукану сову.

- Мало взяв, - стогнав він, - ой, мало грошей, в тебе чоловік жадібний чи ні, ще дасть?

- Ти сказав, що можеш все, - заперечую, - то й малюй, ти назвав ціну, ми не торгувалися, чого стогнеш.

- Ой, красива сова, ой, складна, ой, мало запросив.

«Яка сова!», - реагували відпочиваючі. Нумо почитаю в інтернеті, що означає татушка «сова». «Сова є амбівалентним символом. Це птах мудрості, але також мороку та смерті», - відповідає мені гугл. Зашибись. «Ой, здешевив», - плакав бедуїн. Потім єгиптяни називали мене чомусь «Мафія» і «Королева». Королевою в них була кожна перша туристка, а от «Мафію» треба було заслужити.

Але у тунелі темно, шраму не помітно, і мене не помітно. Не заздрять, не жаліють. Добре, що нікого, тільки присутність відсутності. Може, набити справжнє тату, бо хна, як сурогат. Не закінчила резюме. Може повторити тим роботодавцям яка я крута. Повторюю.

Я тунелекопальна машина. Я маю попереду міцні щелепи, якими вгризаюся в скелю і пережовую каміння. Я ненаситна пробивна машина, яка довбе нещасну скелю, що віками стояла собі і цнотливо нарощувала каміння. Я турбую усіх навколо: птахів, щурів, дерева, особливо вікові пласти гірських порід. Але в мене є ціль – протилежний бік скелі. Мене задовбало брати альпіністське спорядження і віками падати зі скелі, формуючи з кісток нові пласти порід. Я хочу просто пройти крізь скелю, не витрачаючи на це життя, не стоптуючи все своє взуття. Не хочу народжувати в печерах, пити з калюж, підтиратися лопухом. Хочу дійти до протилежного кінця, а потім повернутися назад, а потім знову йти крізь скелю стільки, скільки мені захочеться. Я хочу відчувати смак перемоги, радіти, що мені вдалося і підтверджувати це черговим проходом крізь.

Хлопчик: Резюме написала?

Тунелекопальна машина: Майже.

Хлопчик: Знання програм додала?

Тунелекопальна машина: Так.

Хлопчик: Всяку лабуду про френдлі і цілеспрямованість?

Тунелекопальна машина: Так.

Хлопчик: Зябри? Додала, що вода потрібна?

Тунелекопальна машина: Так.

Хлопчик: До речі, сова відригує такі грудочки, неперетравлені залишки. Кістки.. зуби.. пір'я з'їдених тварин. Погадки мають назву.

Тунелекопальна машина: Фу. Знаю.

Хлопчик: Молодець. Ходімо купатися. Ти ж любиш купатися.

Тунелекопальна машина: А камера схову?

Хлопчик: Ну, не знаю... або вилазь, або бери з собою.

Тунелекопальна машина: А обвал?

Хлопчик: А... забий! Ну, є він і є. Можна здати назад. Так легше, але бури прилаштовані попереду.

Тунелекопальна машина: Іду.

Тоді, під водою, на 3-му зануренні до коралів, коли я була з зябрами, без аквалангу, на мене напала паніка. «До гори!», показую я інструктору характерним жестом, «До гори, швидко, зябра не працюють, я задихаюся». Інструктор-єгиптянин швидко підняв мене на поверхню і там, діждавшись, що я ковтну повітря і заспокоюся, сказав:

«В тебе була паніка, тобі треба пірнати знову. Бо якщо зараз не пірнеш, не перебореш себе, то більше ніколи в житті не пірнатимеш»..

Мої зябра розкрилися і ми погрузилися до коралів.

Подумала, як все ж таки класно люди придумали знаки пунктуації. Що ти поставиш наприкінці: знак оклику, питання чи просто крапку